

[Udenrigsministeren.]

til Bestemmelsen for Bacon, gaaende ud paa, at Revision skal finde Sted i September 1947, altsaa mere end et Aar før Høstaarets Begyndelse, medmindre Parterne bliver enige om en Udsættelse.

Endvidere kan Danmark ligesom for Bacon i Efteraaret 1948 meddele Storbritannien, at de Minimumspriser, som til den Tid vil være indsat i Overenskomsten for Høstaaret, ikke er tilfredsstillende, og at vi ønsker en endelig Revision. Forhandlinger herom skal finde Sted før 1. Oktober 1948. Hvis Enighed ikke opnaas om Priserne, bortfalder Danmarks Leveringsforpligtelse fuldstændigt. Yderligere findes der en Bestemmelse om, at Danmark senest 1. Januar 1948 skal have Ret til at meddele Storbritannien, at der er indtruffet Omstændigheder, som gør Bestemmelsen om, at der kan leveres 60 pCt. ud over Gennemsnitsleverancerne i 1946—47 og 1947—48, utilfredsstillende, og at Danmark derfor ønsker denne Procent revideret. Revision skal ske før 1. Februar 1948, medmindre Parterne enes om en Udsættelse.

Hvad jeg hidtil har sagt om Høstaaret 1948—49 for Ægs Vedkommende, omhandler som nævnt Storbritanniens Købsforpligtelser. Danmarks Salgsforpligtelse, i Tilfælde af at man er enig om Priserne, gaar ud paa enten et Kvantum svarende til Storbritanniens Købsforpligtelse eller 85 pCt. af Totaleksporten i Høstaaret, idet Danmark har Ret til at vælge den af de to Størrelser, der bliver den mindste.

Som det fremgaar af, hvad jeg har sagt, har vi søgt at undgaa, at vore Priser bliver bundet ud i en for fjern Fremtid. I Betragtning af de usikre Prisforhold, som for Tiden raader paa Verdensmarkedet, og som jo bl. a. har bragt os saa svære Skuffelser med Hensyn til den gamle Prisoverenskomst, maatte Opgaven være ikke at paatage sig nogen Forpligtelse til at levere til faste lave Priser, som skulde gælde selv i Tilfælde af, at Prisniveauet paa vore Importvarer steg. Jeg tror, det maa erkendes, at vi har naaet at faa saa mange Revisions terminer ind i Overenskomsten, at vi ikke paa dette Punkt er bundet ud over 1. Oktober næste Aar, bortset fra visse Ægleveringer. Vi har i øvrigt under Forhandlingerne gentagne Gange prøvet at faa vore Eksportpriser knyttet sammen med Priserne paa de Varer, vi skal importere fra Storbritannien. Fra britisk Side har man imidlertid stadig kategorisk modsat sig Tanken om en Sammenknytning af Import- og Eksportpriserne.

Vi faar vor Import fra Storbritannien til Verdensmarkedets Priser, og den britiske Regering er lige saa interesseret som vi i at undgaa Prisstigninger, der kan ende i Inflation, og vi har det Indtryk, at den energisk vil bekæmpe Tendenserne hertil. Jeg har dog ment det rigtigst atter i den sidste danske Note til den britiske Gesandt, den tidligere nævnte Note af 19. Juli, at fremhæve, at den foreslaaede Ordning ikke vilde give Danmark nogen Sikkerhed mod yderligere Stigning i Priserne paa Varer, som indføres her til Landet fra Storbritannien, og at dette ifølge Sagens Natur giver den danske Regering Anledning til store Betænkeligheder. I Noten udtales det i Tilslutning hertil, at den danske Regering nærer Tillid til, at den britiske Regering i Tilfælde af, at den allerede eksisterende Tendens i denne Retning skulde blive mere udtalt, ikke vil afslaa paa ny at tage Situationen op til Drøftelse.

Efter Forhandlingernes Afslutning har vi fra den britiske Gesandt modtaget en Note, hvori et Spørgsmaal, som ogsaa berøres under Forhandlingerne, uddybes. Noten indeholder en Henstilling til den danske Regering om, at de Dele af de for andre Lande end Storbritannien i 1946 reserverede Kvan- ta Smør og Æg, som ikke maatte blive af- taget af de paagældende Lande, i Stedet for sælges til Storbritannien og saaledes forøger Eksporten til dette Land. Jeg tror ikke, Spørgsmaalet vil faa større praktisk Betydning, idet jeg føler mig overbevist om, at de Lande, det drejer sig om, vil aftage de aftalte Kontingenter — hvilket ogsaa er blevet fremhævet fra vor Side under Forhandlingerne —, men Sagen har en principiel Betydning som Udtryk for det britiske Ønske om størst mulig og hurtigst mulig Forøgelse af Importen fra Danmark og maa ses ikke alene i Forbindelse med Storbritanniens Trang til Levnedsmidler, men ogsaa i Forbindelse med den Omstændighed, at Danmarks Nationalbanks Overtræk i Englands Bank har naaet meget store Beløb, som det vil være vanskeligt at finde Midler til at nedbringe inden for en nærmere Fremtid.

Det er naturligt, at man efter Afslut- telsen af en ny Overenskomst spørger sig selv, hvad der nu er vundet i Forhold til den gamle.

Spørgsmaalet er lettere at stille end at besvare. To Forhold vanskeliggør de Be- regninger, som man kan anstille.

Det første bunder i den Omstændighed, at man under Forhandlingerne i Sommeren 1945 fra britisk Side gik med til, at hvis Storbritannien indrømmede Kronlandene Prisforhøjelser i Aftaleperioden, der som